

Arrest

nr. 81 234 van 14 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 februari 2011 en heeft op 11 februari 2012 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 januari 2012.

1.3. Op 31 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Bagdad afkomstig te zijn. U heeft de lagere school afgewerkt en daarna bent u beginnen werken in een opslagplaats voor de voedselrantsoenen. U had al enkele keren een meisje zien passeren dat u bewonderde. Op een dag wenkte u haar tot bij u en gaf u haar uw telefoonnummer. Drie dagen later spraken jullie in een pretpark af. Vier dagen daarna ging u voor de eerste keer bij haar thuis langs en hadden jullie de eerste keer seksuele betrekkingen. Om de twee à drie dagen ging u bij uw vriendin langs en hadden jullie één of twee keer seksuele betrekkingen. Op 24 januari 2011 stond u op het punt om het huis van uw vriendin te verlaten toen haar vader thuis kwam. Hij wou u meteen vermoorden maar uw vriendin kwam tussen jullie beiden staan. Via een tweede deur kon u ontsnappen. U ging naar uw vriend Haydar en bracht hem op de hoogte van wat er was gebeurd. U bleef daar nog een tijdje tot de broer van Haydar u later die dag naar uw huis bracht. Daar vertelde u niet wat er was gebeurd. Op 25 januari 2011 bleef u thuis en gebeurde er niets. In de late namiddag van 26 januari 2011 kwam uw vriend Haydar langs. Jullie bleven buiten het huis wat praten toen er een auto passeerde en het vuur op jullie opende. Uw vriend Haydar raakte gewond en overleed een half uur later. U ging naar het huis van uw tante in Qahira. Op 27 januari 2011 vernamen jullie dat men te weten was gekomen dat u in Qahira verbleef. Op 28 januari 2011 kwamen vrienden van uw oom Usam u ophalen en brachten u naar het noorden van Irak. U reisde verder via Istanbul en voor u verder onbekende landen om op 10 februari 2011 in België aan te komen. De volgende dag vroeg u hier asiel aan. U vreest vervolging van de familie van uw vriendin, van de familie van Haydar en van uw eigen stam.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart, een brief van uw clan, een kopie van de woonstkaart van uw vader, de woonstkaart van uw broer met een vernieuwing, een kopie van de rantsoenkaart van uw stiefmoeder, uw geboorteakte met de vertaling, een verzendingsformulier en acht foto's voor.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben moeten verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om de volgende redenen.

De gang van zaken zoals u deze schetst, valt moeilijk te rijmen met de sociaal-culturele context waaraan u in Irak onderhevig was. Zo beweerde u uw vriendin Zaina enkele keren te hebben gezien tot u haar op een dag bij u riep en u haar uw telefoonnummer overhandigde. Drie dagen later zouden jullie in een pretpark hebben afgesproken waar u haar een kusje gaf op haar wang en haar hand vast nam (CGVS, p. 5 – 6). Op diezelfde dag zou u ook de foto's hebben genomen die u ter staving van uw asielerlaas voorlegt. Na die afspraak in het park kwamen jullie enkel samen in het huis van uw vriendin. De eerste keer dat u daar langsging was vier dagen na jullie afspraak in het pretpark. Uit uw verklaringen blijkt dat u haar bij uw eerste bezoek bij haar thuis al zou hebben ontmoet. U echter gevraagd of jullie daar vooraf over hebben gepraat bleek dit niet het geval te zijn. Op de vraag of jullie voorzorgen hebben genomen verklaarde u enkel dat u die keer geen condoom had gebruikt maar de andere keren wel (CGVS, p. 5-6+ 9). Nochtans bleek dat de familie van uw vriendin conservatief was ingesteld. U gevraagd over de vader van uw vriendin verklaarde u dat hij conservatief en religieus radicaal is, hij blijkt eveneens de muezzin van de moskee Badriya te zijn. Deze conservatieve houding bleek ook uw vriendin te hebben ervaren gezien ze thuis de huishoudelijke taken op zich moest nemen en haar familie haar niet had toegelaten om verder naar school te gaan en ze niet vaak buiten kwam (CGVS, p. 7-8). De vaststelling dat een meisje opgegroeid in deze context enkele dagen na u te hebben ontmoet er al in toestemde om seksuele betrekkingen met u te hebben kan niet overtuigen.

Het weinig geloofwaardige karakter van uw verklaringen wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen. Nadat jullie de eerste keer met elkaar hadden geslapen, belde uw vriendin u later die dag omdat ze bang was dat haar familie het te weten zou komen. U zou haar gerust gesteld hebben dat u haar niet zou verlaten (CGVS, p. 5 + 9). Toch bleek u om de twee à drie dagen bij uw

vriendin langs te gaan en hadden jullie telkens één- of tweemaal seksuele betrekkingen met elkaar (CGVS, p. 5 + 9). Daar u telkens zo'n twee uur bij uw vriendin bleef, liepen jullie wel een heel groot risico om te worden betrapt (CGVS, p. 10). Jullie konden immers niet uitsluiten dat de ouders van uw vriendin op een onverwacht moment zouden thuiskomen. Dat jullie allebei dusdanig nonchalant, zelfs roekeloos zouden zijn geweest, valt moeilijk te verklaren binnen de socio-culturele context waarin jullie zijn opgegroeid.

Ook over jullie toekomstplannen bleek u weinig overtuigende verklaringen te kunnen afleggen. Jullie planden met elkaar te trouwen maar de praktische kant van de zaak bleek helemaal nog niet geregeld te zijn. U stelde immers dat u moest wachten op de terugkeer van uw oom uit Egypte, dat hij de enige persoon was die de hand van uw vriendin kan vragen. U gevraagd wat u zou doen indien uw oom uw huwelijk niet goed zou keuren, antwoordde u dat u niets kon doen, dat hij de enige persoon is die u kan helpen. U verder gevraagd wat u zou doen indien de familie van uw vriendin het huwelijk zou weigeren, komt u niet verder dan te stellen dat u zou proberen dat ze wel hun toestemming geven. U geconfronteerd met het feit dat indien de familie van uw vriendin het huwelijk zou weigeren uw vriendin dan wel een groot probleem heeft, bleek u hieraan niet te hebben gedacht, maar stelt u dat u wel gekend en geliefd was in de buurt (CGVS, p. 9-10). Dat u uw geliefde bewust in een dergelijke situatie zou brengen zonder de gevolgen van jullie seksuele relatie te hebben doordacht en zonder met zekerheid te weten of jullie huwelijk zou worden aanvaard kan helemaal niet overtuigen.

U meermaals gevraagd of u nog nieuws heeft in verband met uw vriendin beweerde u dat u via uw broer heeft vernomen dat haar haar werd geknipt en dat haar wenkbrauwen werden geschoren en dat haar beide voeten werden gebroken. U gevraagd hoe uw broer dit weet blijkt dat hij dit via Ahmed zou weten maar dat Ahmed Zaina niet heeft gezien, dat het enkel geruchten zijn. U gevraagd of u heeft geprobeerd om in contact te komen met Zaina stelde u van niet, dat dit onmogelijk is. U zou aan Husayn hebben gevraagd om een telefoonnummer van haar te bekomen maar dit zou niet mogelijk zijn, daarnaast zou u haar ook hebben proberen te bellen maar was haar telefoon uitgeschakeld (CGVS, p. 14-15). Dat u dermate weinig inspanningen zou leveren om uw geliefde bij te staan getuigt wederom van het weinig waarschijnlijke feit dat jullie werkelijk een relatie, laat staan een geheime relatie, met elkaar zouden hebben.

Opvallend eveneens is de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met de duur van jullie relatie. U gevraagd wanneer jullie relatie is begonnen bleek u dit niet te kunnen zeggen maar beweerde u dat deze ongeveer één jaar heeft geduurd. Nochtans zou u haar in de zomer van 2010 hebben ontmoet en al in januari 2011 Irak hebben verlaten, dit is geen jaar maar slechts een half jaar. Eveneens bleek u niet te kunnen zeggen wanneer jullie relatie zou zijn begonnen, u kon er zelfs geen maand op plakken (CGVS, p. 6).

Uit bovenstaande vaststellingen komt het CGVS tot de conclusie dat u totaal niet aannemelijk heeft gemaakt een "verboden liefdesrelatie" met Zaina te hebben gehad en kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. Echter, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 5/12/2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 kan aan deze leeftijd geen geloof worden gehecht. Uit de beslissing blijkt immers dat uw vermoedelijke kalenderleeftijd op 13 juli 2011 een leeftijd is van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De Dienst Voogdij was van oordeel dat de door u neergelegde identiteitskaart en geboorteakte hier geen afbreuk aan doet (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2011/15309).

De overige documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegt vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De woonstkaart van uw vader en uw broer, de rantsoenkaart van uw moeder en het verzendingsbewijs hebben geen betrekking op uw asielrelaas en zijn hier van geen verdere waarde. De brief van uw clan waarin u zou zijn verbannen omwille van daden die u tegen de religie heeft begaan kunnen eveneens bovenstaande vaststellingen niet ombuigen (CGVS, p.11). Deze brief kan door eender wie zijn opgemaakt en dergelijke documenten hebben slechts waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas wat in uw geval niet zo bleek te zijn. De foto's die u van u en Ziana voorlegt bewijzen niet dat jullie een verboden relatie hadden. De overige foto's

waarvan u beweert dat uw huis zou zijn doorzocht kunnen dit eveneens niet bewijzen gezien dit niet bewijst dat deze foto's in uw huis zijn gemaakt noch de reden waarom er enkele voorwerpen op de grond zouden liggen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB “ De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van “open combat”. De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden 3 van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikel 62 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) beweert, er dient te worden vastgesteld dat in hoofde van verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de vluchtelingenconventie. Verzoeker betoogt dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook in overweging dient genomen te worden en het niet alleen om de vrees voor vervolging gaat maar ook om de ondergane vervolgingen. Zoals uit het feitenrelaas blijkt is hij het slachtoffer geweest van ernstige bedreigingen, aldus verzoeker. Hij betoogt dat bepaalde documenten werden neergelegd ter staving van zijn relaas en geen twijfels bestaan omtrent zijn identiteit en afkomst. Hij meent dat het aangewezen is rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Irak en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Verzoeker bevestigt dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd en voegt toe dat hij overmand was door de liefde en daardoor niet altijd heeft stil gestaan bij zijn handelen. Hij vervolgt dat hij tot op heden geprobeerd heeft om informatie te hebben over zijn vriendin maar dat onmogelijk is aangezien haar telefoon uitgeschakeld is. Hij vreest vervolging van de familie van zijn vriendin, de familie van H. en zijn eigen stam en wijst erop dat zijn vrees ten aanzien van de familie van zijn vriend H. niet werd onderzocht. Onder verwijzing naar het Handboek van UNHCR geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en stelt hij dat zijn opleidingsniveau zeer miniem te noemen is en besluit hij dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de fundamentele aanwijzingen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 en 48/4 van de vreemdelingenwet onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven met betrekking tot de subsidiaire bescherming te weerleggen.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: het Ambtsbericht Irak van december 2011, 8 krantenartikelen en een oproep van Amnesty International om gedwongen repatriëringen vanuit Zweden stop te zetten.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de gang van zaken zoals hij deze schetst moeilijk valt te rijmen met de sociaal-culturele context waaraan hij in Irak onderhevig was, zoals omstandig wordt toegelicht, (ii) hij totaal niet aannemelijk heeft gemaakt een “verboden liefdesrelatie” te hebben gehad met Z., en (iii) er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet is.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7

oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.5.1. De Raad wijst er in eerste instantie op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet overtuigend weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.5.2. In de mate verzoeker stelt dat het aangewezen is rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Irak en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van geïsoleerde elementen, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet in het minst betwist dat de gang van zaken zoals hij ze schetst moeilijk valt te rijmen met de sociaal-culturele context waaraan hij onderhevig was in Irak. Zijn loutere bevestiging dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd en hij overmand was door de liefde en daardoor niet altijd heeft stilgestaan bij zijn handelen, vermag niet de vaststellingen dat de familie van verzoekers vriendin conservatief ingesteld was, haar vader conservatief en religieus radicaal zou zijn, hij eveneens de muezzin van de moskee Badriya zou zijn, zij de huishoudelijke taken op zich moest nemen en haar familie haar niet had toegelaten naar school te gaan en ze niet vaak buiten kwam, te weerleggen, noch kan deze bevestiging en verliefdheid, de conclusie die uit de vaststellingen is getrokken, namelijk dat het niet kan overtuigen dat zij, opgegroeid in deze context, er al na enkele dagen in toestemde om seksuele betrekkingen te hebben, ontkrachten. Dat verzoeker en vooral zijn vriendin zo lichtzinnig zouden zijn om bij haar thuis seksuele betrekkingen te hebben kan niet worden aangenomen. De risico's en gevolgen van dit gedrag in acht genomen is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan dit relaas. Zo verzoeker beweert dat hij geprobeerd heeft om informatie te verkrijgen over zijn vriendin en hij uiteraard met haar had willen vluchten, wijst de Raad erop dat deze beweringen het oordeel niet in een ander daglicht kunnen stellen.

2.5.3. Aangezien aan verzoekers liefdesrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht maakt hij ook niet aannemelijk dat hij om die reden door haar familie wordt vervolgd. Derhalve toont hij ook niet aan dat hij om die reden vreest voor zijn eigen clan en de familie van zijn vriend H..

Zo verzoeker stelt dat zijn opleidingsniveau duidelijk zeer, zeer miniem is, en rekening dient gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen, wijst de Raad erop dat ook van iemand met een geringe opleiding mag verwacht worden dat hij een waarheidsgetrouw relaas geeft, wat in casu niet het geval is. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoeker ten onrechte verklaarde dat hij minderjarig was zoals blijkt uit het onderzoek van de Dienst Voogdij en uit niets blijkt dat hij psychologische problemen zou hebben.

2.5.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar het de appreciatie van de actuele veiligheidssituatie van Bagdad betreft.

2.6.1. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook

autonomo moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

2.6.2. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.6.3. Artikel 48/4 luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te

maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.6.4. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.7.1. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (Subject Related Briefing laatst bijgewerkt op 5 januari 2012 (hierna: SRB) *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad"*), en de aan de nota en door de verzoeker toegevoegde informatie is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7.2. In de SRB van 5 januari 2012 leest de Raad met betrekking tot de stad Bagdad het volgende: *"Wanneer we een overzicht bekijken van de belangrijkste incidenten in de provincie Bagdad dan komen we tot twee vaststellingen: 1) Daling van het aantal zware bomaanslagen (...) en 2) Stijging van het gerichte geweld in Bagdad tegen individuen.(...)"*

Waar verzoeker, onder verwijzing naar de bij het verzoekschrift toegevoegde artikels met de betrekking tot aanslagen in Bagdad (december 2011 – januari 2012) en de later toegevoegde artikels met betrekking tot de veiligheidsincidenten (februari 2012 – maart 2012) en de statistieken van 'Iraq Body Count', concludeert dat het loutere feit dat de situatie in Bagdad verbeterd is niet per se als gevolg heeft dat de situatie niet onder artikel 3 EVRM, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet of artikel 15 c) van de voormelde richtlijn valt conform de rechtspraak van het EHRM, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)"*

2.7.3. De Raad wijst voorts op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport *"Strategy for the Iraq Situation van januari 2007"* en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de precare veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91). Dienaangaande kan nog worden vermeld dat uit de SRB blijkt dat uit telefonisch contact met IOM België blijkt dat personen die vrijwillig terugkeerden uit Europese landen weinig problemen ondervinden (SRB, p. 23).

2.7.4. Uit de SRB dient te worden vastgesteld dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2011. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.7.5. Waar verzoeker aanvoert dat de situatie niet verbeterd is en daarmee suggereert dat een wijziging van het beleid niet te verantwoorden is hij ter ondersteuning hiervan krantenartikelen en uittreksels uit rapporten bijbrengt kan worden opgemerkt dat de SRB van 5 januari 2012 rekening heeft gehouden met het vertrek van de Amerikaanse militairen (SRB, p. 5-6) en de eerste reacties die zich hebben geuit in geweld in Bagdad. Indien uit de informatie en de SRB (p. 5-6) inderdaad blijkt dat er sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen onder meer in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd werden blijkt eveneens dat deze aanslagen in regel hetzelfde patroon volgen als voorheen en eerder gericht van aard zijn. Zo blijkt uit de meeste van deze bijgebrachte artikels dat de golf van aanslagen, in hoofdzaak uitgevoerd door soennitische extremisten, gericht zijn tegen de sjiiitische gemeenschappen in het algemeen en sjiiitische pelgrims in het bijzonder. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen.

Uit de als bijlage bij de verweernota van 20 maart 2012 gevoegde update aangaande de meest recente stand van zaken inzake de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad (Cedoca-antwoorddocument Chronologie Irak 2012/2 van 9 februari 2012) – een chronologische lijst van de voornaamste recente incidenten in Centraal-Irak – blijkt dat de vaststellingen en conclusies van hoger aangehaalde SRB van 5 januari 2012 nog steeds gehandhaafd blijven. Immers in de laatste SRB valt het volgende te lezen: *“(…) In de maand die volgde op het vertrek van de Amerikanen vielen 434 doden in Irak. Het aantal dodelijke slachtoffers is gestegen van 9/dag vorig jaar naar 11/dag. De aanslagen waren vooral gericht tegen sjiieten. De politieke crisis is nog niet opgelost, maar de spanning is wel wat weggeëbd nu het Soennitische blok, Iraqiya, heeft aangekondigd dat zij de parlementaire sessies niet langer zullen boycotten. Er is geen voortuitgang geboekt in de Hashimi-zaak. (...) Het meerendeel van het geweld deed zich de voorbije twee weken voor in de Centraal-Iraakse provincies Bagdad, Kirkook en Mosul. Daar zijn dagelijks kleinschalige aanslagen, die vooral gericht blijven tegen politie, militairen en Sahwa-leden. (...) Gedurende de voorbije twee weken werden slechts twee zware aanslagen gepleegd in Centraal-Irak, nl. in Bagdad en één in de Zuidelijke provincie Babil. De voorbije weken viel er een stijging waar te nemen van het gebruik van het aantal kleefbommen. Een stijging van het gebruik van dergelijke bommen werd ook waargenomen in de lente van 2011. Dergelijke kleefbommen worden meestal gebruikt om een geïsoleerd individueel doelwit om te brengen, zoals overheidsambtenaren of leden van de Iraakse veiligheidsdiensten met een hoog profiel.”* Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat en mede de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 24), kan in hoofdte van verzoeker niet worden aangenomen dat er actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde

gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker van oordeel is dat, indien men menselijk en redelijk wil blijven men het nieuwe beleid met betrekking tot de subsidiaire bescherming ten aanzien van Bagdad had dienen toe te passen op asielaanvragen die gebeurden van 01/01/2012 benadrukt de Raad dat voor de toepassing van de subsidiaire bescherming rekening dient gehouden te worden met de actuele veiligheidssituatie ter plaatse en dat, zoals hoger reeds bleek, rekening houdende met het verloop van het geweld over de jaren heen, het veralgemeende geweld duidelijk afneemt in Irak en dit alle rapporten wordt bevestigd.

2.9. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, kan hem de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend. Mede in acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker immers niet aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS